

Arrest

nr. 201 020 van 12 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. DE WILDE
Marialei 73/10
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten, geboren te zijn op 29 september 1965 in het dorpje Igubeen gelegen in Edo State. U verhuisde samen met uw ouders rond het jaar 1970 naar de stad Warri - buurt Okumagba Layout (Ogberikoko road) - gelegen in Delta State. Op achttienjarige leeftijd verhuisde u naar Igbedu (Mcdermott Street) in Warri. Na uw religieus huwelijk met uw (voormalige) echtgenoot Mr. S.O. verhuisde u op 26-jarige leeftijd naar Ekpan (S.O. Street), eveneens in Warri gelegen. Uw vader is in 2004 overleden, uw moeder verblijft nog steeds in Warri (buurt Alaja). Uw broers en zussen genaamd C., An., Au., I., P., O., B. en A. wonen ook allen in Warri.

U heeft uw secundair onderwijs afgerond en u bracht in Nigeria kledij en schoenen rond. U behoort tot de etnie Edo en u bent Christen.

U vroeg samen met uw (voormalige) echtgenoot S.O. in de stad Warri een Schengenvisum aan, in augustus 2005 reisden jullie samen van Warri naar Lagos alwaar jullie het visum werd toegekend. Vervolgens reisden jullie legaal op basis van het bekomen visum verder naar België. Op 18 januari 2007 werd jullie dochter O.O. in Antwerpen geboren. Uw (voormalige) echtgenoot zou ondertussen zijn teruggekeerd naar Nigeria en zou momenteel in Warri wonen (buurt Jakpa).

U diende op 28 maart 2017 een asielaanvraag in België in. U vreest immers dat uw dochter O.O. bij een terugkeer naar Nigeria zal besneden worden door haar vader S.O. en zijn familie, meer specifiek zijn moeder Victoria woonachtig in Edenu in Edo State en zijn zussen Al. en M., respectievelijk woonachtig in Uromi in Edo State en in Abuja. Deze familieleden zouden bijeenkomsten met de gemeenschap Edenu onderhouden, waar de beslissingen zouden worden genomen dat een meisje besneden dient te worden en zij zouden uw dochter naar deze mensen brengen om haar te laten besnijden. Ook de nonkel van de vader van uw (voormalige) echtgenoot, genaamd Mo. en woonachtig in Edenu, zou een voorstander van besnijdenissen zijn. Uw (voormalige) echtgenoot S.O. richtte op 02 november 2016 een handgeschreven brief aan uw moeder Mrs. E.I., waarin wordt gesteld dat indien uw dochter O.O. naar Nigeria zou terugkeren, zij zal besneden worden gezien dit de traditie is en zijn familie hierin zou geloven, "zoniet zou u haar beter kunnen laten waar ze nu vertoeft".

U legt ter staving van uw asielaanvraag een kopie van uw vervallen Nigeriaans paspoort (nummer X) met Schengenvisum dd. 17 augustus 2005 afgegeven te Lagos, uw huidig Nigeriaans paspoort verkregen op 31 december 2012 te Brussel (nummer X), een statutory declaration of age dd. 16 mei 2007 met beëdigde vertaling, het inschrijvingsbewijs te Antwerpen-Deurne op naam van uw dochter O.O., de geboorteakte van uw dochter afgeleverd dd. 04 januari 2008 te Antwerpen, een geneesmiddelvoorschrift op naam van uw dochter waarop wordt vermeld dat ze op 30 november 2016 nog geen besnijdenis had ondergaan, een attest dd. 20 december 2016 met een verklaring van Gynaecoloog Dr. Tas Benedikt dat uzelf op tienjarige leeftijd zou zijn besneden, een brief dd. 02 november 2016 afkomstig van Dhr. S.O. en gericht aan Mrs. E.I. met vertaling en de bijhorende enveloppe en een USB stick met twee korte videofragmenten van de praktijk van besnijdenissen voor.

B. Motivering

*Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken. **Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat uw asielaanvraag laattijdig werd ingediend.** U verklaarde dat uw dochter O.O. op 18 januari 2007 geboren werd in Antwerpen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dd. 20 juni 2017 p. 10, hierna genoemd cgvs p. 10), maar u heeft pas op 28 maart 2017 – zijnde ruim tien jaar later – een asielaanvraag ingediend. Uw verklaringen hieromtrent, zijnde dat u niet zo lang wachtte maar via andere procedures ging, uw moeder een brief had ontvangen van uw (voormalige) man en ze u telefonisch verwittigde waarop u zich onmiddellijk tot een advocaat richtte en asiel aanvroeg, is geen afdoende verklaring waarom u pas (ruim) tien jaar na de geboorte van dochter een asielaanvraag hebt ingediend (cgvs p. 22). U geeft immers zelf aan altijd al te hebben geweten dat uw (voormalige) echtgenoot een voorstander van vrouwenbesnijdenis is (cgvs p. 19), waardoor men redelijkerwijs niet kan inzien waarom u pas na een éénmalig handgeschreven dreigement van uw voormalige echtgenoot op 01 november 2016 gericht aan uw moeder – beiden verblijvend in Nigeria – omtrent een mogelijke besnijdenis van uw op dat moment reeds negenjarige dochter, een asielaanvraag in België zou indienen. Het feit dat u zich tot andere procedures zou hebben gericht – u diende inderdaad twee aanvragen artikel 9bis en twee aanvragen artikel 9ter in – wijst er enkel op dat u vertrouwd was met de mogelijke procedures die u in België kon opstarten teneinde uw verblijf te reguleren. Het is dan ook opvallend dat u –goed op de hoogte zijnde van de gangbare procedures in België en wetende hoe uw (ex) man tegenover vrouwenbesnijdenis staat – slechts asiel zou indienen als uw dochter reeds een tiener is. Uw verdere verklaringen dat uw (ex) man van het agressieve type zou zijn, u bang was en daarom geen asielprocedure zou hebben gestart, u het verhaal van besnijdenis niet naar buiten durfde te brengen, is eveneens geen afdoende verklaring waarom u alsnog zou wachten tot uw dochter tien jaar oud is alvorens in België in functie van haar alsnog bescherming te vragen. U geeft overigens zelf aan dat u uw (ex) man voor het laatst ontmoette en sprak in België in het jaar 2006 en dat hij naar Nigeria zou zijn teruggekeerd (cgvs p. 24), waardoor men logischerwijze niet kan inzien waarom u bang was in België, het verhaal van besnijdenis niet naar buiten durfde te brengen en daarom geen asielprocedure in België zou hebben gestart. Men kan redelijkerwijs verwachten dat iemand wiens dochter een gegronde vrees voor vervolging heeft of wiens dochter een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt in haar land van herkomst, al het mogelijke zal doen om bescherming voor haar dochter in te roepen en te verkrijgen in het land waar zij zich met haar dochter wenst te vestigen.*

Het feit dat u zolang heeft gewacht om u op internationale bescherming te beroepen –u roept vrees voor besnijdenis in functie van uw ondertussen reeds tienjarige dochter in- vormt op zich een belangrijke aanwijzing dat de ernst van de door u ingeroepen vrees voor vervolging in grote mate kan worden gerelativeerd.

Daarenboven kan u niet overtuigen dat bij een eventuele terugkeer naar Nigeria, in hoofde van uw dochter een 'vrees voor vervolging' of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zou bestaan, omdat volgens uw verklaringen haar vader en diens familieleden uw dochter zouden willen laten besnijden.

U stelt samen met uw (voormalige) echtgenoot S.O. in augustus 2005 op basis van een schengenvizum type C omwille van toeristische doeleinden naar België te zijn gekomen. Op 18 januari 2007 werd jullie dochter O.O. in Antwerpen geboren. Uw (voormalige) echtgenoot zou ondertussen zijn teruggekeerd naar Nigeria en zou momenteel in Warri (Jakpa) wonen. U vreest dat uw dochter O.O. bij een terugkeer naar Nigeria zal besneden worden op initiatief van haar vader S.O. en zijn familie, meer bepaald zijn moeder Victoria woonachtig te Edenu in Edo State en zijn zussen Al. en M., respectievelijk woonachtig te Uromi in Edo State en in Abuja. Uw (voormalige) echtgenoot S.O. richtte immers op 02 november 2016 een brief aan uw moeder Mrs. E.I., waarin wordt gesteld dat indien uw dochter naar Nigeria zou terugkeren, zij zal besneden worden gezien dit de traditie is en zijn familie hierin zou geloven, "zoniet zou u haar beter kunnen laten waar ze nu vertoeft."

Vooreerst is het opmerkelijk dat u er totaal niet in slaagt te kaderen wanneer en waarom uw (voormalige) echtgenoot S.O. van België terug naar Nigeria zou zijn gereisd. U stelt in dit opzicht immers enkel dat hij ervoor koos om terug te keren, u weet evenwel niet wanneer hij terugkeerde (cgvs p. 14-15). Vervolgens geeft u aan dat jullie hier mogelijks reeds enkele maanden waren, toen Sam besloot terug naar Nigeria te gaan (cgvs p. 15). U verduidelijkt dat u hier achter zou zijn gebleven, immers reeds tijdens het plannen van jullie reis naar België, had u besloten hier alleen achter te blijven en niet terug met hem mee te gaan naar Nigeria (cgvs p. 14). Sam had immers een andere vrouw in Nigeria, u kon de vernedering niet langer verdragen (cgvs p. 14). **In dit opzicht is het dan ook compleet ongeloofwaardig dat u – als zijnde een vrouw die reeds in Nigeria alvorens de reis naar België aan te vatten had besloten haar man te verlaten en hem niet meer terug te vergezellen tijdens de terugreis – er niet van op de hoogte zou zijn wanneer de man die u liever kwijt dan rijk was, naar Nigeria zou zijn teruggekeerd.** Overigens is het ook bevreemdend dat u als vrouw die haar man wilde verlaten alsnog samen met hem een toeristische reis naar België zou hebben ondernomen, in plaats van in Nigeria reeds de scheiding in te zetten of in plaats van alleen naar België af te zakken. **Bovendien is het opmerkelijk dat u op 18 januari 2007 –aldus één jaar en vijf maanden na jullie aankomst in België – in Antwerpen zou zijn bevallen van zijn dochter.** U ermee geconfronteerd dat u uw man wilde verlaten en toch nog een kind met hem heeft gekregen, stelt u enkel "dat ze gewoon kwam, dat is alles, ze kwam gewoon" (cgvs p. 15), wat allesbehalve overtuigend overkomt. **Men kan logischerwijs verwachten dat iemand die reeds van tijdens haar verblijf in Nigeria van haar man – bovendien naar uw mening van het agressieve type – af zou willen en waarvan overigens geweten is dat hij pro vrouwenbesnijdenis is, niet zou staan springen om van deze man een kind op de wereld te zetten en zeker niet het risico zou nemen om mogelijks van een dochter te bevallen, gezien het risico op gedwongen besnijdenis op initiatief van de vader.** Bovendien blijkt uit de geboorteakte dd. 04 januari 2008 afgeleverd te Antwerpen – district Wilrijk - dat u S.O. als zijnde de vader van uw dochter hebt vermeld. U hiermee geconfronteerd, luidt uw antwoord enkel dat hij de vader is, u vermeldde zijn naam, ze is een meisje, naam of geen naam, ze leeft haar leven, het maakt niet uit, ze heeft hem niet gezien, ze blijft hier (cgvs p. 24). Het is evenwel ongeloofwaardig dat u S.O. bij de burgerlijke stand te Antwerpen zou hebben opgegeven als zijnde de vader van uw dochter, gezien uw verklaringen niets meer met deze man te maken te willen hebben en u uzelf duidelijk als gescheiden van hem beschouwt (cgvs p. 9-10). In dit opzicht kan men dan ook verwachten dat u uzelf en uw dochter van deze man zou wensen te distancieren, eerder in plaats van hem te erkennen als officiële vader van uw dochter en hem zodoende te laten registreren. **De vaststelling dat u S.O. zelf hebt opgegeven en laten registreren als de officiële vader van uw dochter is dan ook absoluut niet verenigbaar met de door u ingeroepen vrees, meer bepaald uw bewering dat S.O. jullie dochter bij terugkeer naar Nigeria zal laten besnijden.** Het is verder ook opmerkelijk dat uw (ex) man –volgens uw verklaringen van het agressieve type en pro vrouwenbesnijdenis - u zomaar zou hebben achtergelaten in België, zwanger zijnde van zijn dochter. U kan hieromtrent enkel stellen dat u niet wilde terugkeren, u wilde hem niet meer (cgvs p. 23). U gevraagd of hij dit dan gewoon aanvaardde, stelt u dat toen de problemen zouden zijn begonnen, hij was kwaad en ging weg (cgvs p. 23). U ermee geconfronteerd dat u zelf aangaf dat het een agressieve man betrof, waarom hij niet gewoon eiste dat u terug met hem mee zou gaan, geeft u aan dat u hem vertelde dat u de politie zou bellen dan, dit zou ergens in 2006 zijn geweest (cgvs p. 23).

Het is evenwel onlogisch dat uw agressieve (ex) man afkomstig van een familie die traditiegetrouw vrouwenbesnijdenis ondersteunt, zomaar zou aanvaarden dat u – als zijnde zwanger van zijn dochter – in België alleen zou achterblijven en hij u niet zou dwingen met hem mee terug te gaan naar Nigeria of hij niet alsnog in België zou zijn gebleven teneinde u en zijn dochter te claimen.

Er kan overigens worden opgemerkt dat uit het administratief dossier, meer bepaald uit de documenten met betrekking tot uw aanvraag tot regularisatie (9bis) van 18 februari 2008 **blijkt dat u om andere redenen naar België bent gekomen, die toelaten om een aantal van uw hierboven vermelde verklaringen te betwisten.** Zo wordt in uw aanvraag tot regularisatie van 18 februari 2008 gesteld **dat u naar België kwam voor een vruchtbaarheidsbehandeling;** dat u uiteindelijk zwanger raakte en dat uw man -op het moment dat u zwanger was- u in de steek liet (zie aanvraag regularisatie omwille van buitengewone omstandigheden dd. 18 februari 2008). Dit wijst erop dat u bij de afreis naar België de intentie had om samen met uw (ex) man een kind te krijgen, maar dat hij -om niet nader door u bepaalde redenen- u in België in de steek liet nadat u zwanger was geraakt. Het feit dat u met uw (ex) man naar België kwam voor een vruchtbaarheidsbehandeling, dat u zwanger werd en dat hij u tijdens uw zwangerschap in de steek liet, is echter onverenigbaar met uw bewering in het kader van uw asielaanvraag dat u met uw (ex) man naar België reisde, maar reeds tijdens het plannen van jullie reis naar België, besloten had hier alleen achter te blijven en niet terug met uw (ex) man mee te gaan naar Nigeria (cgvs p. 14). **Voor wat betreft de handgeschreven brief dd. 02 november 2016 opgesteld door uw (voormalige) echtgenoot S.O. en gericht aan uw moeder Mrs. E.I. - waarin wordt gedreigd dat indien uw dochter naar Nigeria zou terugkeren, zij zal besneden worden gezien dit de traditie is en zijn familie hierin zou geloven, “zoniet zou u haar beter kunnen laten waar ze nu vertoeft” - , kan er het volgende worden opgemerkt.** Ten eerste dient te worden benadrukt dat de bewijswaarde van een handgeschreven brief bijzonder beperkt is, omdat niet kan worden nagezien wie precies de brief heeft geschreven of wanneer en waar de brief werd geschreven en evenmin kan worden nagegaan of de inhoud van de brief authentiek is. U stelt dat u deze brief zou hebben bekomen doordat een zekere ‘Os.’ van België naar Benin reisde, uw moeder zou deze brief via “B.I. transport” van Warri naar ‘Os.’ in Benin hebben gestuurd en u zou vervolgens de brief van ‘Os.’ hebben ontvangen (cgvs p. 12-13). U stelt deze persoon te kennen via uw vriend Mary Jane, zelf zou u hem niet persoonlijk kennen, u zou zijn volledige naam niet weten en u zou er evenmin van op de hoogte zijn of ‘Os.’ al dan niet in België zou wonen (cgvs p. 12-13). **Het is bevreemdend dat u dergelijke belangrijke brief – alwaar u uw gehele asielaanvraag op baseert – zou hebben toevertrouwd aan een zekere ‘Os.’ die u hoegenaamd niet zou kennen.** Bovendien blijkt de brief reeds op 02 november 2016 gedateerd te zijn en stelt u tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal dd. 20 juni 2017 de brief slechts vorige woensdag (cfr. 14 juni 2016) te hebben ontvangen. **Het is op z’n minst opmerkelijk dat u slechts zeven maanden na de opsteldatum de brief in handen zou hebben gekregen, overigens net voordat uw gehoor voor het Commissariaat-generaal plaats zou vinden. Verder is het opmerkelijk dat uw (voormalige) echtgenoot pas op 02 november 2016 – zijnde een tiental jaar na de geboorte van jullie dochter op 18 januari 2007 – iets van zich zou laten horen.** U stelt immers dat u Sam nadat u zwanger werd, niet meer zou hebben gezien (cgvs p. 23). Sam wist dat u zwanger was, sindsdien leefden jullie in België apart en was er geen contact meer (cgvs p. 23). Hij zou u niet gecontacteerd hebben toen hij naar Nigeria ging, u weet niet of uw dochter reeds geboren was toen uw (ex) man naar zijn land terugkeerde (cgvs p. 23). U stelt nadien nooit nog contact te hebben gehad met Sam, jullie communiceerden niet meer, er was geen enkel contact tussen jullie sinds hij terug naar Nigeria ging (cgvs p. 15). U gevraagd of Sam niets wilde weten over zijn kind, stelt u dit niet te weten, u weet niet of hij erom geeft, u weet het niet (cgvs p. 15). Sam zou ook nooit iets hebben geëist gedurende het opgroeien van jullie ondertussen tienjarige dochter, u stelt dat u hem niet hoorde, ook via uw moeder -waarmee Sam nog contact onderhield - zou hij nooit iets hebben geëist (cgvs p. 24). **Het is volstrekt ongeloofwaardig dat uw (ex) man gedurende tien jaar niets van zich zou hebben laten horen en hij geen enkele eis omtrent de opvoeding van zijn dochter zou hebben gesteld, doch plots out of the blue een handgeschreven brief aan uw moeder zou richten met het dreigement van een mogelijke besnijdenis van jullie dochter bij terugkeer naar Nigeria.** Bovendien geeft u zelf aan dat Sam in contact bleef staan met uw moeder, wat het des te vreemder maakt dat hij nooit een eis omtrent jullie dochter zou hebben vooropgesteld en hij nooit eerder een mogelijke besnijdenis van jullie dochter ter sprake zou hebben gebracht. Zo geeft u zelf aan dat Sam soms met uw moeder telefonisch praatte, dit merkwaardig genoeg gewoon om te vragen hoe het met uw moeder gaat, meer niet (cgvs p. 15). Later geeft u evenwel aan dat Sam waarschijnlijk via uw moeder iets wou onderzoeken, wou te weten komen of u en uw dochter weggelopen waren, zodat hij zijn plan ten uitvoer kon brengen, al is dit slechts een vermoeden van uwentwege, u weet het eigenlijk niet (cgvs p. 24).

U stelt evenwel op een bepaald moment te hebben gezegd tegen uw moeder dat ze niet meer mocht antwoorden op telefoontjes afkomstig van Sam, waardoor hij mogelijks onderhavige brief zal hebben gestuurd (cgvs p. 15). U de vraag opgeworpen of Sam via deze brief voor de eerste maal een dreigement uitte omtrent een besnijdenis van uw dochter, stelt u "ik denk het niet. Ik denk het niet" (cgvs p. 19). U vervolgens gevraagd of u denkt dat hij al eerder met uw moeder erover praatte, bevestigt u dit (cgvs p. 19). U ermee geconfronteerd dat u aldus niet zeker bent, antwoordt u het volgende: "Ik weet het niet. Dit is niet de eerste keer, voordat ze kwam, zei hij me al, dat is wat ze doen in onze familie, ze zeiden het al dit is hun traditie, vrouwen besnijdenis, dat doen ze, dat doen ze, het is niet de eerste keer dat hij zoiets zei, neen, het is niet de eerste keer" (cgvs p. 19). **Het is evenwel bijzonder vreemd dat u niet met zekerheid zou kunnen zeggen of uw (ex) man ooit eerder tegen uw moeder het onderwerp van besnijdenis van uw dochter aan bod zou hebben gebracht, zeker gezien u nog in contact staat met uw moeder en u een mogelijke besnijdenis van uw dochter inroept als asielmotief.** Later tijdens het gehoor stelt u dan weer dat de brief de eerste keer was dat Sam zei dat uw dochter diende besneden te worden (cgvs p. 19). U gevraagd waarom hij dit nu pas voor de eerste keer zou vermelden, kan u enkel zeggen dat er geen contact meer was, uw dochter is hier, ze kan nu niet gedwongen worden om haar te besnijden, Sam zou zijn frustratie via deze brief willen uiten, hij ziet haar niet meer en kan niets doen, vandaar de brief, uit frustratie (cgvs p. 20). U er nogmaals mee geconfronteerd dat er al lang geen contact meer was en uw dochter al lang niet meer bij hem was, waarom er pas na zoveel jaren een brief werd verstuurd, stelt u enkel dit niet te weten (cgvs p. 20). **Het is verder ook opmerkelijk dat uw (ex) man nooit persoonlijk bij uw moeder langs zou zijn gegaan nadat uw moeder zijn telefoontjes negeerde (cgvs p. 15), doch plots een dreigbrief in de brievenbus van uw moeder zou achterlaten (cgvs p. 19).** U gevraagd waarom hij niet zou hebben aangebeld, stelt u wederom dit niet te weten (cgvs p. 19). **Bovendien is het volstrekt onlogisch dat uw (ex) man hoegenaamd per brief aan uw moeder zou laten weten dat uw dochter bij een mogelijke terugkeer naar Nigeria zal besneden worden. Men kan logischerwijs verwachten dat hij hieromtrent niet reeds op voorhand dreigementen zou uiten, doch hij zou afwachten tot u mogelijks met uw dochter terug zou keren naar Nigeria.** U hiermee geconfronteerd, zegt u opmerkelijk genoeg dat hij wist dat u er niet aan zou denken om haar naar hem te brengen, om het te doen, u zal het niet toestaan (cgvs p. 20). Het feit dat uw (ex) man goed genoeg zou weten dat u er niet aan zou denken om uw dochter naar hem te brengen, maakt het des te opmerkelijker dat uw (ex) man alsnog op voorhand een dreigement aan uw moeder zou richten. U kan hierop enkel opmerken dat u tegen besnijdenis bent, u weet niet waarom hij het opschrijft, u denkt uit frustratie, u kent zijn motief niet, uw moeder belde u enkel (cgvs p. 20). **Overigens getuigt het van een weinig principieel standpunt van uw (ex) man door in zijn zelfgeschreven brief te beweren dat u uw dochter beter kan laten waar ze nu is, indien u niet zou willen dat ze een besnijdenis zou ondergaan, wanneer hij werkelijk overtuigd is van de noodzaak dat jullie dochter besneden wordt.** Van iemand die wil dat zijn dochter in de lijn van de traditie van zijn familie besneden wordt, zoals u beweert en zoals het ook in de brief van uw (ex) man staat verwoord (cgvs p. 19 en brief dd. 02 november 2016 van S.O. gericht aan E.I.), verwacht men immers niet meteen dat hij zijn (ex) vrouw, die tegen besnijdenis is, zou aanraden om hun dochter niet naar Nigeria te brengen om haar te behoeden voor besnijdenis. **Tot slot blijkt uit uw verklaringen dat u van uw moeder niets meer zou hebben vernomen omtrent mogelijke bedreigingen van uw (ex) man nadat hij de brief aan haar zou hebben bezorgd op 02 november 2016 (cgvs p. 23).**

U verder nog gevraagd of u zich niet samen met uw dochter in Warri bij uw moeder –die eveneens contra besnijdenis is (cgvs p. 18)- zou kunnen vestigen en of jullie niet samen de besnijdenis van uw dochter zouden kunnen belemmeren, stelt u zich niet te kunnen beroepen op goede politie, sociale zorg, iemand kan komen en uw kind ontvoeren voor uw ogen, je zou hulpeloos zijn, je zou niets kunnen doen, er is geen bescherming van kinderen (cgvs p. 21). U vervolgt door te stellen dat uw (ex) man – volgens u woonachtig in Warri, doch op behoorlijke afstand verwijderd van uw moeder haar woonplaats (volgens u een tweetal uren met de auto, cgvs p. 15) - agressief is en uw dochter zou kunnen meenemen, dan zou u hulpeloos zijn (cgvs p. 21). U gevraagd hoe Sam van uw terugkeer in Warri op de hoogte zou worden gesteld, luidt uw antwoord dat hij dit zou vermoeden (cgvs p. 21). U aangemoedigd om te vertellen waarom hij dit dan wel zou vermoeden, moet u het antwoord schuldig blijven, u weet niet hoe hij informatie zou krijgen, u belt hem niet, als hij informatie van iemand krijgt, u weet het niet (cgvs p. 21). **U kan aldus louter hypothetisch stellen dat uw (ex) man zou kunnen vermoeden dat u zich samen met uw dochter wederom in Warri zou hebben gevestigd en dat hij jullie dochter mogelijks zou kunnen meenemen teneinde haar te laten besnijden. U kan verder ook niet afdoende aantonen dat ook de familieleden van uw ex man – allen woonachtig in een andere staat dan de Staat Delta waar u woonachtig was – uw dochter zouden dwingen tot een besnijdenis.**

Gepolst naar waarom deze familieleden – woonachtig in een andere staat -uw dochter zouden willen besnijden, kan u hieromtrent immers enkel stellen dat het een traditie zou zijn, het is wat ze doen, ze komen samen, het is hun praktijk, ze breken het niet (cgvs p. 22). U nogmaals dezelfde vraag opgeworpen en benadrukt dat ze toch in een andere staat woonachtig zijn, stelt u dat Uromi en Edenu slechts luttele minuten van elkaar zouden zijn verwijderd, ze zouden aldus rondbellen en doen wat ze willen doen, het zou niet moeilijk zijn om het te doen, het zou enkel de zus woonachtig te Abuja betreffen die ver verwijderd is (cgvs p. 22). U aangemoedigd om te vertellen hoe u heel concreet weet dat de zussen van uw (ex) man en de nonkel van de vader van uw (ex) man uw dochter gaan besnijden na al die jaren, nu uw dochter reeds tien jaar oud is, stelt u het volgende: “besnijdenis is niet verborgen in die familie, ik ben besneden toen ik ongeveer tien jaar was, het is iets dat ze doen, het is niet verborgen” (cgvs p. 25). U stelt zeker te zijn dat ze hieromtrent hun gedachten niet zouden hebben veranderd, immers de brief van november is slechts enkele maanden geleden, misschien gingen ze eerst naar een meeting, hun beslissing zou er nog steeds zijn (cgvs p. 25). U ermee geconfronteerd dat die brief toch enkel afkomstig was van uw (ex) man, stelt u dan weer dat ze samenwerken, u zou dit weten gezien u bij hun was en u in de familie was voor enige tijd, voordat u weg ging (cgvs p. 25). **Er kan hierbij opgemerkt worden dat u aldus louter hypothetisch stelt dat de familie van uw (ex) man uw dochter – na het verstrijken van een periode van maar liefst tien jaar – vandaag de dag nog steeds zal willen besnijden gezien dit hun traditie en praktijk zou zijn en hun beslissing er nog steeds zou zijn en dat uw man met hun zou samenwerken. U verder gevraagd of u zich niet elders in Nigeria zou kunnen vestigen, teneinde te ontsnappen aan een mogelijke besnijdenis van uw dochter,** ontkent u dit, u groeide op in Delta waar besnijdenis zou plaatsvinden, Edo State kent u waar besnijdenissen plaatsvinden, er is geen andere plaats in Nigeria om uw dochter naartoe te brengen, nergens is het veilig voor haar, besnijdenissen zijn overal (cgvs p. 21-22). Gepolst naar hoe u weet dat er geen andere plaats in Nigeria zou zijn, kan u enkel stellen “Ze hebben dat niet, ze hebben dat niet” (cgvs p. 22). U gevraagd hoe u dit zo zeker bent, antwoordt u dat er geen sociale service en geen faciliteiten beschikbaar zijn, mensen zouden lijden en niemand zou zich van iemand anders iets aantrekken (cgvs p. 22). Meer nog, geen enkele staat zou naar uw mening veilig zijn in Nigeria voor wat betreft besnijdenissen (cgvs p. 25). Indien u uw dochter mee zou nemen naar een andere staat, zouden familieleden haar kunnen meenemen als ze op school is, ze zou niet veilig zijn, ze zouden alles kunnen doen wat ze willen (cgvs p. 25). U verduidelijkt hieromtrent dat, indien de familie zou weten waar jullie zijn, jullie zich niet zouden kunnen verstoppen, ze zouden jullie overal kunnen opsporen (cgvs p. 25). **Er kan hierbij opgemerkt worden dat het - volgens informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt - mogelijk is voor een persoon die wil ontsnappen aan VGV (vrouwelijke genitale verminking) om zich elders te vestigen. Uw louter hypothetische verklaringen en argumenten zijnde dat er geen andere plaats zou zijn in Nigeria, het nergens veilig zou zijn, besnijdenissen overal in Nigeria zouden plaatsvinden, de familie van uw (ex) man jullie overal kan traceren en er geen afdoende sociale service en faciliteiten beschikbaar zijn, vormen geen concreet objectief bewijs dat u en uw dochter zich niet elders op een veilige manier in Nigeria zouden kunnen vestigen om aan besnijdenis te ontkomen.**

Er kan verder nog het volgende worden opgemerkt. U stelt dat de meeste meisjes in Nigeria zouden besneden zijn, meer specifiek meer dan 90%, ongeveer 95%, immers voordat je je voorbereidt op het huwelijk, zal je besneden worden (cgvs p. 20). **Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie administratief dossier), blijkt echter dat Nigeria wordt geklasseerd als een land met een gematigd lage prevalentiegraad, namelijk 24,8 % in de leeftijdsgroep 15-49 jaar.** De hoogste prevalentiegraad (in de categorie 15-49 jaar) valt te noteren bij de Yoruba-stam (54,5 %) die vooral in het zuidwesten van Nigeria wonen en bij de Igbo-etnie (45,2 %) die vooral in het zuidoosten van het land wonen. **Verder zou in 82% van de gevallen (van vrouwen tussen 15-49 jaar die een besnijdenis hebben ondergaan), de besnijdenis worden uitgevoerd voor de leeftijd van vijf jaar.**

Tot slot kan er opgemerkt worden dat u totaal niet op de hoogte bent van organisaties die zich inzetten tegen besnijdenis in Nigeria en u geen enkele kennis hebt omtrent mogelijke wetgeving omtrent besnijdenis in uw land (cgvs p.25-26). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie administratief dossier) blijkt dat verschillende Nigeriaanse en internationale organisaties actief zijn in de strijd tegen VGV (vrouwelijke genitale verminking), dit op het vlak van sensibilisering doch eveneens juridische en logistieke steun biedend. Bovendien heeft de Nigeriaanse federale overheid verschillende internationale verdragen geratificeerd waarin de praktijk van VGV wordt aangeklaagd. De staat organiseert of steunt programma's die strijden tegen VGV. De in mei 2015 getekende “violence Against Persons (Prohibition) Act” verbiedt onder andere VGV. Twaalf staten beschikken over een specifieke wetgeving die VGV verbiedt. In Edo State, waar u bent geboren en waar u etnisch gezien aansluiting mee heeft, zou overigens de wetgeving tegen VGV reeds bestaan sinds 1999.

Ook blijkt u zich niet geïnformeerd te hebben voor wat betreft mogelijke Nigeriaanse staten waar besnijdenis verboden zou zijn. U kan enkel zeggen dat er soms op de radio of op het nieuws wordt vermeld dat besnijdenis verboden is, ze het niet officieel doen maar in het geheim, waardoor het heel moeilijk zou zijn om besnijdenis te verdrijven in Nigeria (cgvs p. 26). Men kan evenwel logischerwijs verwachten dat iemand –geboren in Edo State en daarna verhuist naar Delta State - die stelt te vrezen voor een mogelijke besnijdenis van haar dochter bij terugkeer naar Nigeria, zich voldoende zou hebben geïnformeerd omtrent de actuele en gangbare praktijk en de huidige situatie in de staten waar u heeft gewoond en in de andere Nigeriaanse staten voor wat vrouwenbesnijdenis betreft.

Op basis van alle bovenstaande opmerkingen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiäre bescherming aannemelijk te maken.

Er kan verder opgemerkt worden dat uit de informatie waar het CGVS over beschikt, en waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt ('COI Focus Nigeria: Veiligheidssituatie in verband met Boko Haram' dd. 12 april 2016), duidelijk blijkt dat het conflict met Boko Haram geografisch beperkt is en zich hoofdzakelijk afspeelt in het uiterste noordoosten van Nigeria, en dan vooral in de staten Borno, Adamawa en Yobe. Niettegenstaande Boko Haram nog steeds een reële bedreiging blijft vormen, blijkt ook dat de organisatie terrein heeft verloren in Nigeria. Hoewel Boko Haram de overige regio's van Nigeria blijft bedreigen, werd de rest van Nigeria tot nu toe niet getroffen door vergelijkbare terreurdaden als deze in het noordoosten van het land, en meer bepaald in de staten Borno, Adamawa en Yobe. Gelet op de regionale verschillen in het geweldsniveau en de impact van het geweld, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Nigeria, dient in casu de veiligheidssituatie in de staat Edo te worden beoordeeld. De Commissarisgeneraal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in de staat Edo actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de staat Edo aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de kopie van uw vervallen Nigeriaans paspoort (nummer X) met Schengenvisum dd. 17 augustus 2005 afgegeven te Lagos en uw huidig Nigeriaans paspoort verkregen op 31 december 2012 te Brussel (nummer X), het inschrijvingsbewijs te Antwerpen-Deurne op naam van uw dochter O.O. en de geboorteakte van uw dochter afgeleverd dd. 04 januari 2008 te Antwerpen, deze bevatten louter persoonsgegevens van u en uw dochter die niet onmiddellijk ter discussie staan. Wel vreemd Betreffende de statutory declaration of age dd. 16 mei 2007 op uw naam kan er worden opgemerkt dat dit document werd opgesteld louter op basis van de verklaringen van uw nonkel Mr. I.I., hetgeen op zich al toelaat om de bewijswaarde van het attest te relativeren.

Betreffende het geneesmiddelenvoorschrift op naam van uw dochter waarop wordt vermeld dat ze op 30 november 2016 geen besnijdenis had ondergaan en het attest dd. 20 december 2016 met een verklaring van Gynaecoloog Dr. Tas Benedikt waarin staat dat u zelf op tienjarige leeftijd zou zijn besneden (verwijdering van labia minora en clitoris) kan worden opgemerkt dat dit niet wordt betwist, maar dat dit geen afbreuk doet aan het voorgaande, met name dat u niet kan overtuigen dat uw tienjarige dochter bij terugkeer naar Nigeria op initiatief van uw (ex) man en zijn familie besneden zou worden.

De door u voorgelegde USB stick met twee korte videofragmenten schetst enkel de algemene praktijk van vrouwenbesnijdenissen doch doet geen afbreuk aan hogervermelde opmerkingen dat u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk wist te maken.

Er kan ook worden opgemerkt dat corruptie in Nigeria een groot probleem vormt en dat uit de toegevoegde informatie ook blijkt dat vervalste documenten er zeer gemakkelijk verkrijgbaar zijn (informatie toegevoegd aan het administratief dossier).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiäre bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift in een eerste middel een schending aan van de formele motiveringsplicht en van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Wat betreft de mogelijkheid voor verzoekster om zich elders in haar land van herkomst te vestigen, gaat verzoekster in op de prevalentie van vrouwenbesnijdenis in Nigeria en op de acties van de Nigeriaanse overheid.

Volgens haar *“kan evenmin verwacht worden van verzoekster dat zij zich in een regio zou vestigen die minder stabiel is dan de hare, maar waar het risico op besnijdenis minder zou zijn”*, temeer daar *“de bevolking van Nigeria steeds mobieler [is] waardoor ook deze stap geen afdoende bescherming biedt”*.

Zij merkt op *“dat de dochter van verzoekster geen minuut in Nigeria of Afrika woonde”*, dat *“voor haar dit continent totaal vreemd [is] en zij geen enkele band [heeft] met het land van herkomst van haar moeder”* en dat *“het gezinsleven van beide personen (verzoekster en haar dochter) duidelijk geschonden [wordt] door van verzoekster eventueel te verlangen dat zij zich terug in haar land van herkomst zou vestigen”*.

In een tweede middel meent verzoekster dat zij *“minstens het statuut van subsidiaire bescherming dient te verkrijgen nu enige terugkeer naar haar land van herkomst haar blootstelt aan vervolging en aantasting van haar fysieke integriteit en deze van haar dochter”*.

Verzoekster vraagt *“de bestwiste beslissing van de gemachtigde voor de Staatssecretaris belast met asiel en migratie, maatschappelijke integratie en armoedebestrijding teniet te doen en aldus verzoekster toe te laten zich verder binnen het Rijk op te houden en dit conform de bepalingen zoals gesteld door de Wet”*.

2.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster *“An overview of female genital mutilation in Nigeria, Ann. Med. Health Sci. Res. 2012”*, *“Nigeria: prevalence of female genital mutilation among the Urhobo (201 – March 2015)”* en *“Nigeria: 20 million women and girls have undergone FGM, The Guardian”*.

Ter terechtzitting legt verzoekster een aanvullende nota neer *“betreffende de praktijken van genitale verminking in Nigeria en betreffende de algemene situatie - Boko Haram”*.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Verzoekster verklaart niet te kunnen terugkeren naar Nigeria uit vrees voor besnijdenis van haar tienjarige dochter O.O.. De Raad hecht echter geen geloof aan verzoeksters asielaanvraag.

2.4.2. Vooreerst zijn verzoeksters verklaringen over haar (ex-)man S.O. geheel onaannemelijk. Zo strookt haar bewering dat zij met haar (ex-)man die voor toerisme naar België reisde niet met haar verklaringen in het kader van haar regularisatieaanvraag (zie aanvraag regularisatie omwille van buitengewone omstandigheden van 18 februari 2008), waar zij stelde dat zij naar België kwam voor een vruchtbaarheidsbehandeling, verzoekster was toen reeds 40 jaar. Evenmin kan geloof gehecht worden dat verzoekster tijdens het plannen van deze reis naar België in 2007, al besloten had hier alleen achter te blijven en niet terug met haar echtgenoot mee te gaan naar Nigeria omdat zij zich door hem vernederd voelde (gehoor, p. 14), nu verzoekster zowel ter terechtzitting als in het CGVS-verhoor (p.10) vertelde dat ze niet gescheiden is van de vader van haar dochter. Ook valt verzoeksters verklaring, dat haar man haar na 30 jaar huwelijk (gehuwd in 1982) in de steek liet in België nadat ze eindelijk zwanger raakte, niet te rijmen met de financiële en ondersteunde houding ten opzichte van verzoekster voor en tijdens de vruchtbaarheidsbehandeling.

De argumenten in de bestreden beslissing dat verzoekster niet kan verklaren waarom zij, indien zij reeds voor haar reis naar België in 2005 van S.O. wilde scheiden, een dergelijke scheidingsprocedure niet opstartte in Nigeria (gehoor, p. 14-15), noch waarom zij in België dan nog een kind met hem verwekte terwijl ze reeds 41 jaar was en kinderloos was (gehoor, p. 15), noch waarom zij hem bij de burgerlijke stand liet registreren als vader van O.O. (gehoor, p. 24), kunnen enkel ondersteunen dat verzoeksters verklaringen geheel verzonnen zijn. Dat verzoekster niet wist waarom noch wanneer haar echtgenoot terugkeerde naar Nigeria (gehoor, p. 14-15), hoewel haar moeder nog regelmatig contact met hem had na zijn terugkeer kan evenmin aangenomen worden. Immers verzoeksters echtgenoot is gebleven zolang verzoekster niet zwanger was.

2.4.3. Ten slotte zijn het verzoeksters verklaringen dat haar echtgenoot dermate traditiegetrouw is dat dit zijn hele leven leidt en tot gevolg zal hebben dat hij de besnijdenis van zijn dochter zal eisen. Immers de handelingen van haar echtgenoot, zoals door verzoekster aangebracht kunnen een dergelijk profiel niet ondersteunen. Immers verzoeksters echtgenoot heeft verzoekster niet in de steek gelaten in Nigeria omdat zij tot hun vertrek in 2005 (en na 23 jaar huwelijk) geen kinderen kon baren terwijl hij dit traditiegetrouw wel kon (zoals ter terechtzitting gesteld). Integendeel hij was bereid veel te betalen om samen met verzoekster nog een kind te krijgen. Evenmin acht de Raad het aannemelijk dat, indien hij beweerdelijk traditiegetrouw was, haar niet zou dwingen mee terug te keren naar Nigeria toen ze zwanger was van hun dochter, doch in tegendeel bereid was haar in België te laten voor verdere verzorging tijdens haar zwangerschap. Dat verzoekster hem afschrikte omdat zij hem vertelde dat zij dan de politie zou bellen (gehoor, p. 23) kan niet overtuigen nu verzoekster zelf geen legaal onbepaald verblijf had in het land en dus eveneens de kans zou lopen uitgewezen te worden. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeksters echtgenoot een gevaar zou kunnen uitmaken voor verzoekster en haar dochter. Verzoeksters verklaringen over de familieleden van S.O. die haar dochter zouden willen besnijden zijn opnieuw louter hypothetisch (gehoor, p. 21-22, 25) en, gelet op voorgaande vaststellingen aangaande haar relatie(verloop) met S.O., niet geloofwaardig. Bovendien wonen deze mensen in een andere staat dan de Staat Delta waar verzoekster woonde, en heeft verzoekster geen contact met hen, noch hebben zij contact met verzoekster gehouden, althans dat kan niet blijken uit verzoeksters verklaringen. Ten slotte kan niet worden ingezien waarom de moeder en grootmoeder aan moeders kant die beiden tegen de besnijdenis zijn, minder inbreng hebben in de beslissing van de dochter.

2.4.4. Wat de handgeschreven dreigbrief van 21 november 2016 betreft, merkt de Raad op dat het geenszins geloofwaardig is dat S.O., na 10 jaar zich niet te hebben bekommerd om verzoeksters dochter, opeens een handgeschreven brief aan verzoeksters moeder zou bezorgen met het dreigement van de besnijdenis van O.O. indien zij zou terugkeren naar Nigeria. Daargelaten de vaststelling dat niet kan worden ingezien waarom S.O. verzoekster (via haar moeder) van zijn plannen op de hoogte zou brengen heeft deze brief geen objectieve bewijswaarde en legde verzoekster slechts vage verklaringen af over hoe zij deze brief bekwam (gehoor, p. 12-13).

Verzoekster kon evenmin eenduidig aangeven of S.O. reeds eerder dreigde haar dochter bij een terugkeer te besnijden (gehoor, p. 19) en de vaststelling dat hij in deze brief getekend met bedankt en vriendelijke groeten, verzoekster aanraadt haar dochter “*beter te laten waar ze nu is*” wijst er eerder op dat verzoeksters echtgenoot een brief schreef in het belang van zijn dochters verblijf in België, minstens de wens ondersteunt dat zijn dochter in België verblijft.

2.4.5. De Raad merkt nog op dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat – in zoverre dit noodzakelijk mocht blijken, *quod in casu non* - het mogelijk is voor een persoon die wil ontsnappen aan vrouwenbesnijdenis om zich elders te vestigen, gezien Nigeria wordt geklasseerd als een land met een gematigd lage prevalentiegraad, namelijk 24,8 % in de leeftijdsgroep 15-49 jaar, dat de hoogste prevalentiegraad (in de categorie 15-49 jaar) valt te noteren bij de Yoruba-stam (54,5 %) en bij de Igbo-etnie (45,2 %), en dat de besnijdenis in 82% van de gevallen (van vrouwen tussen 15-49 jaar die een besnijdenis hebben ondergaan) wordt uitgevoerd voor de leeftijd van vijf jaar. Bovendien blijkt uit voornoemde informatie dat verschillende Nigeriaanse en internationale organisaties actief zijn in de strijd tegen vrouwenbesnijdenis, dit op het vlak van sensibilisering doch eveneens juridische en logistieke steun biedend, dat de Nigeriaanse federale overheid verschillende internationale verdragen geratificeerd heeft waarin de praktijk van vrouwenbesnijdenis wordt aangeklaagd, dat de staat programma's die strijden tegen vrouwenbesnijdenis organiseert of steunt, dat de in mei 2015 getekende “*Violence Against Persons (Prohibition) Act*” onder andere vrouwenbesnijdenis verbiedt en dat twaalf staten beschikken over een specifieke wetgeving die vrouwenbesnijdenis verbiedt. In Edo State, waar geboren is en waar zij etnisch gezien aansluiting mee heeft, zou de wetgeving tegen vrouwenbesnijdenis reeds bestaan sinds 1999.

2.4.6. De Raad ziet dan ook niet in waarom verzoekster, een 53-jarige vrouw die tegen besnijdenis is, en hierin gesteund wordt door haar eigen moeder, haar dochter hiertegen niet zou kunnen beschermen.

2.4.7. Ook uit de door verzoekster bij het verzoekschrift gevoegde stukken - “*An overview of female genital mutilation in Nigeria, Ann. Med. Health Sci. Res. 2012*”, “*Nigeria: prevalence of female genital mutilation among the Urhobo (201 – March 2015)*” en “*Nigeria: 20 million women and girls have undergone FGM, The Guardian*” - blijkt eveneens dat besnijdenis in Nigeria afneemt, dat 41% van de vrouwen in Nigeria besneden is en dat de prevalentiegraad progressief daalt in jongere leeftijdscategorieën, alsook dat er lokale initiatieven en organisaties zijn die strijden tegen vrouwenbesnijdenis. De ter terechtzitting neergelegde stukken aangaande vrouwenbesnijdenis - “*EASO Country of Origin Information Report: Nigeria Country Focus*” van juni 2017, “*FGM in Nigeria, guest blog by Raymond Chima Ukwa, End FGM Ambassador*” van 30 maart 2017, “*Nigeria: Female genital Mutilation*”, “*Nigeria: Prevalence of female genital mutilation (FGM), including ethnic groups in which FGM is prevalent, particularly in Lagos State and within the Edo ethnic group; consequences for refusal; availability of state protection; the ability of a family to refuse a ritual practice such as FGM (2014-September 2016)*” van 13 september 2016 en “*FGM in Nigeria: Executive Summary*” van oktober 2016 - bevestigen eveneens voorgaande tendensen en vaststellingen. Zo geeft “*EASO Country of Origin Information Report: Nigeria Country Focus*” van juni 2017 eveneens aan dat de prevalentiegraad daalt, dat uit cijfers van 2014 blijkt dat nog maar 15,3% van de meisjes van 15-19 jaar besneden is, dat meisjes doorgaans als kind worden besneden, spreekt “*FGM in Nigeria, guest blog by Raymond Chima Ukwa, End FGM Ambassador*” van 30 maart 2017 over vrouwenbesnijdenis bij 32% van de vrouwen in de stad en bij 19% elders en stelt “*Nigeria: Female genital Mutilation*” dat slechts 4,8% van de meisjes pas besneden wordt na hun 11de levensjaar. Ook “*Nigeria: Female genital Mutilation*” en “*Nigeria: Prevalence of female genital mutilation (FGM), including ethnic groups in which FGM is prevalent, particularly in Lagos State and within the Edo ethnic group; consequences for refusal; availability of state protection; the ability of a family to refuse a ritual practice such as FGM (2014-September 2016)*” van 13 september 2016 vermeldt dalende prevalentiecijfers en bespreekt de “*state protection and recourse*”. “*FGM in Nigeria: Executive Summary*” van oktober 2016 benadrukt nog dat opgeleide vrouwen hun dochters minder vaak laten besnijden, wat het doorslaggevend belang van de overtuiging van de moeder bevestigt.

2.4.8. Verzoekster bleek echter geenszins op de hoogte van enige organisaties die zich inzetten tegen besnijdenis in Nigeria, noch van enige wetgeving ertegen, noch van welke staten het verboden zou zijn (gehoor, p. 25-26). Van verzoekster kan nochtans worden verwacht dat zij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van haar asielrelaas, zoals de mogelijkheid tot bescherming in haar land van herkomst. Het komt immers in de eerste plaats aan verzoekster toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van haar leefwereld en voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

Verzoeksters onwetendheid en haar nalatige handelingen om zich enigszins te informeren wijzen op een gebrek aan interesse en ondergraven haar vrees voor de besnijdenis van haar dochter.

2.4.9. Dat verzoekster in werkelijkheid geen vrees koestert ten aanzien van Nigeria wordt bevestigd door de vaststelling dat zij pas 10 jaar na de geboorte van haar dochter asiel heeft aangevraagd, terwijl zij reeds lang wist dat haar man beweerdelijk een voorstander van vrouwenbesnijdenis zou zijn (gehoor, p. 19). Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, mag nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag indient. Het feit dat verzoekster zo lang wachtte om asiel aan te vragen, is dan ook een indicatie dat zij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relatieveert als dusdanig de ernst van de door haar geschetste vervolging.

2.4.10. Verzoekster brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas en het bespreken van de prevalentie van vrouwenbesnijdenis in Nigeria en de acties van de Nigeriaanse overheid, maar zij laat na concrete en geobjectiverde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

2.4.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Waar een schending van artikel 3 van het EVRM wordt aangevoerd, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en die van de Raad in de onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.5.2. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5.3. Uit de informatie vervat in het administratief dossier ("*COI Focus: Nigeria: Veiligheidssituatie in verband met Boko Haram*" van 12 april 2016) blijkt daarnaast dat er in Edo State, Nigeria, geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De informatie in door verzoekster ter terechtzitting neergelegde stukken - "*EASO Country of Origin Information Report: Nigeria Country Focus*" van juni 2017 en "*World Report 2018 - Nigeria*" van 18 januari 2018 - toont evenmin aan dat de mate van willekeurig geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

2.6. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.6.1. Verzoeksters verwijzing naar artikel 8 van het EVRM is niet relevant. De bevoegdheid van de Raad, dit wil zeggen het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van subsidiaire beschermingsstatus, laat ter zake immers niet toe tot een beoordeling over te gaan (RvS 12 november 2007, nr. 176.706; RvS 11 april 2008, nr. 181.984). De bestreden beslissing strekt er immers op geen enkele wijze toe een inmenging in verzoeksters gezinsleven uit te maken, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn.

2.6.2. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoon.

2.6.3. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK